

Scénář

Zdena Dušková

Paní Zdena Dušková se narodila 16.11.1959 v Rumburku, jako vnučka Bedřicha Judytky, který vedl odbojovou organizaci Dr. Eduard Beneš, která působila od června do prosince 1949 v okolí Varnsdorfu a Rumburka. Byl odsouzen k trestu smrti, který byl vykonán v půl osmé ráno 18. prosince 1950 v Praze na Pankráci. A jak tato událost ovlivnila její dětství?

No, hodně ovlivnila, protože babička zůstala , když byl děda popraven tak babička zůstala se třemi dcerami, bydleli původně v Rumburku v Jindřichově a byly odstěhovány do Velkého Šenova za trest.

Byl jim zabaven všechnen majetek a jejich život se úplně změnil, okolí jim dávalo najevo svou nevraživost.

Já jsem věděla, když jsem byla ve vašem věku, že děda něco špatného udělal. Babička o tom nesměla mluvit, nemám ani fotografii, protože všechno zabavila tenkrát státní bezpečnost, takže jsme neměli vůbec nic.

Bohužel se to táhlo i se mnou, protože já, když jsem jako žák základní školy šla, napsala jsem si přihlášku na další školu, tak jsem si dala Pedagogickou školu v Mostě. A bohužel dřív se psalo hodnocení, ne jako dneska máte vy, že se napíše jenom účastnil se soutěží a podobně, ale několika stránek byly napsány takové stránkové hodnocení, co politika celé rodiny.

Nakonec, ale měla štěstí.

Můžu děkovat paní zástupkyni z pedagogické školy, která pochází ze Šluknova a věděla, že tady je nedostatek vychovatelů, tak na přímluvu jsem byla přijata pedagogickou školu do Mostu.

Její maminka byla sama, takže celou dobu co studovala na pedagogické škole měla velice malé kapesné, v té době asi 10 Kč na týden. Všechno si museli hradit sami a takhle se to s paní Duškovou táhlo až do dospělosti. Jaký byl takový život?

Velmi špatný, protože na mě koukali, jak se říká, skrz prsty. Nesměla jsem chodit do žádných kroužků, nesměla jsem někam chodit, prostě koukaly se na mě jako na nějakého vyvrhele, protože dědeček byl popraven a v tehdejší době ještě nebyl omilostněn.

Paní Dušková nejdříve pracovala jako vychovatelka v dětském domově v Lipové, poté jako učitelka v Mikulášovicích a pak sehnala místo na Základní škole ve Velkém Šenově, kde pracuje dosud.

Už je to pár let co paní Duškovou oslovila jedna paní, že zná její babičku, dědu a maminku a že by ráda věděla jak to s nimi dopadlo a jaký byl jejich život. Byla to spisovatelka Marie Rud-Křížková, která pracovala v etické komisi ministerstva obrany a chtěla oslovit lidi, kteří znali prarodiče pani Duškové. Komise ministerstva obrany chtěla omilostnit jejího dědu, z toho že byl neprávem popraven.

Nebyla to práce na pár hodin nebo pár dní, trvalo to skoro dva roky, než se všechny ty materiály prostě dohledaly na několika institucích. Všechno je právě té knížce popsáno a i na té mé žádosti. Ona mi pomohla si psát žádost na tu etickou komisi odůvodnění, proč, co a jak. Tak jsme to podali a ta komise vlastně zjišťovala, co se událo proč se to stalo a došla potom k po dvou letech k závěru, že byl děda neprávem popraven.

Jaký by byl život paní Duškové, kdyby se tato událost nestala?

No byl by určitě veselejší, protože říkám, neměla jsem kamarády, nikdo s námi nemluvil, protože kdyby s námi začal mluvit, tak by vlastně souhlasil s tím, co se stalo a byl by, jak se říká na té černé listině taky.

Byla jsem ráda, k tomu, že aspoň ten děda byl osvobozen a jeho činnost byla brána tak, jak původně byla myšlena. Bohužel, i když po x letech, ale došlo k tomu.

A co by paní Dušková vzkázala dalším generacím?

Stůjte si za svými myšlenkami. I když to třeba bude stát, jak se říká něco nebude to jednoduchý, ale vždycky to, co máte to své přesvědčení, běžte si za tím.

Říkej vždycky pravdu. Měj kolem sebe lidi a přátele, kteří ti vždycky pomohou, abyste nebyli sami. Protože my jsme sami byli a to je to nejhorší...